

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У мене печуть очі. Щоправда, печуть вони вже кілька годин, відтоді як стемніло, утім я і далі мружуся. Дорожній знак от-от з'явився в полі зору — світло фар заледве дістає до нього.

Глибоко, дуже глибоко вдихаю — і видихаю.

ВАС ВІТАЄ ПАГОЗА-СПРІНГС **Найглибші у світі термальні джерела**

Тоді ще раз перечитую, щоб упевнитися, що мені не здалося.

Я *приїхала*. Нарешті.

Ніби вічність добиралася сюди.

Гаразд, не вічність — лише два місяці. Просто я нікуди не поспішала. Дорогою з Флориди через Алабаму, Міссісіпі та Луїзіану зупинялася майже біля кожної туристичної пам'ятки, двозіркового готелю чи орендованих апартаментів. Побувала в Техасі, потім заскочила до Арізони, дослідила міста й містечка, які раніше, коли приїжджала сюди, не змогла відвідати. Навіть побачилася зі своїм старим другом і його родиною. А ще завітала у Вегас: хоча я й була там щонайменше десять разів, але ще не доводилося всього дослідити. Потім майже три тижні минуло в Юті.

І насамкінець я на тиждень заскочила до Нью-Мексико, перш ніж повернутися в гори Колорадо. Сподіваюся, це мій кінцевий пункт призначення.

І ось нарешті мені це вдалося.

Ну, майже.

Розслабивши плечі, я відкинулася на сидіння — і напруження трохи спало. Навігаційний застосунок показує, що за тридцять хвилин приїду на місце, яке винайняла, на іншому кінці міста в південно-західній частині забутого богом штату.

На найближчий місяць, або й надовше, якщо все піде за планом, це місце стане мені домом. Треба ждесь ночувати.

Із зображень на сайті з орендами я б сказала, що помешкання ідеально підходило мені. Невеличке. Не в центрі міста. Однак я впіймалася на гачок, бо це місце було схоже на останній будинок, у якому ми жили з мамою.

Я ще й кинулася шукати його в останній момент, просто на початку літа й туристичного сезону, тому вибір був невеликий — точніше, його майже не було. Два тижні тому мені посеред ночі спало на думку повернутися до Пагози-Спрінгс. На душі лежав тягар кожного мого рішення за останні чотирнадцять років — це було не вперше, а, мабуть, уже всоте, — і я намагалася не розплакатися. Але сльози проступили не тому, що я сиділа сама у своїй кімнаті в Моабі, а в радіусі тисячі кілометрів не було людини, яка про мене потурбувалася б, а тому, що згадала про маму й нашу останню зустріч тут.

І, можливо, тому, що мене трохи налякало нерозуміння, що, в біса, у цьому житті робити далі.

Саме тоді я подумала: «А якщо повернутися до Пагози?».

А чому б і ні?

Я багато роздумувала про те, чого хочу й що мені потрібно. Не скажу, що багато чого зробила за два місяці в цілковитій самоті. Я хотіла скласти собі план, але залишила цю ідею, адже за останнє десятиліття наслухалася, як інші люди вказують мені, що можна, а чого не можна робити. Я перестала щось планувати. Щиро кажучи, просто покінчила з багатьма ситуаціями й відпустила деяких людей.

І, згадавши про свій перший дім, я зрозуміла, що хочу саме туди. Мені здавалося, що так буде *правильно*. Втомилася кататися з місця на місце в пошуках хоча б подобі порядку в житті.

Я з усім впораюся. Таке моє рішення.

Новий рік — нова Аврора.

І нічого, що зараз червень. Хто сказав, що новий рік настає тільки 1 січня? Мій почався зі сліз в обід середі близько року тому. Тож настав час для моєї нової версії.

Саме тому я приїхала сюди.

Минуло двадцять років, і я повернулася до рідного міста.

За тисячі кілометрів від Кейп-Коралу.

Залишивши геть усе в Нешвіллі.

Вперше за досить тривалий час я могла робити все що хотіла.

В мене вийде стати тією, ким завжди хотіла. Краще ж пізно, ніж ніколи, правда?

Я видихнула й смикнула плечима, щоб трохи отямитися, — натомість здригнулася від болю, який зі

мною ще з того часу, коли я зненацька залишилася в цьому світі без опори.

Можливо, я й не маю чіткого уявлення, що буде зі мною далі, але планую із цим розібратися. Жодного разу не шкодувала про рішення повернутися.

За своє життя я багато про що шкодувала, але цього рішення точно не буде в списку. Навіть якщо я не залишуся тут надовго, не сприйматиму місяць у Пагозі-Спрінгс як щось суттєве. Може, це буде просто наступний крок у майбутнє. А може, навіть пластир минулого. І стимул теперішнього.

Як співала моя подруга Юкі, «ніколи не пізно знайти новий шлях». Я подолати весь цей шлях до Колорадо не просто так. Біль у сідницях, у плечах, защемлення сідничного нерва, сон і навіть утома очей, яким уже конче потрібні нормальне світло й сон, — усе це пройдено даремно.

Тож хоч скроні враз почали розколюватися від болю, це лише початок подорожі, цеглинка для клятого майбутнього. Під лежачий камінь вода не тече.

І було б чудово тепер хоча б місяць не сідати в машину. Від самої думки про ще бодай хвилину за кермом мене ледь не знудило. Між іншим, можливо, мені варто купити нову машину. Ті гроші мені дісталися не зовсім чесно. Хоч використаю їх на щось потрібне — у мене ж якраз не повнопривідний автомобіль.

Негайно. Щось нове. Сучасне.

А минуле залишилося позаду, де йому й місце, хоча, хай як мені хотілося б, я не можу все спопелити й забути.

За подвійне вбивство можна все-таки до в'язниці загроміти.

Далі я планувала почати все заново. Життя без сурдимості. Прощавай, Нешвілле, і все, що там є. Флорида, теж бувай. І привіт, Колорадо, гори й мирне та, сподіваюся, щасливе майбутнє. Не знаю як, але я просто змушена змінити своє життя. Як співала Юкі: «Промов свої думки всесвіту — можливо, їх хтось почує».

Все найгірше прожито. Ось моє майбутнє. Ще один крок на наступні тридцять три роки мого життя.

Насправді цим я завдячую Джонсам. Нехай не за те, що вони скористалися мною, але принаймні я дізналася, у що потрапила і які люди мене оточували. У всякому разі мені вдалося вибратися звідти.

Я вільна.

Свобода повернула мене туди, де я провела першу частину свого життя, і дала змогу побачити місце, де ми з мамою востаннє зустрічалися. Вона так його любила, з ним пов'язано стільки хороших і водночас найстрашніших спогадів.

Я планувала робити все, аби далі жити.

Насамперед повернула ліворуч на ґрунтову дорогу, яку ще називають сільською.

З усіх сил стискаючи кермо, поки шини долали одну вибоїну за іншою, уявила останній розмитий спогад про маму, її зеленкувато-карі очі — такі самі, як зараз бачу в дзеркалі. Мамине каштанове волосся, не темне, але й не світле, було ще однією нашою спільною рисою — принаймні до того, як я почала фарбувати своє. Власне, тепер у мене природний колір. Я почала це робити лише через місис Джонс. Проте найбільше мені запам'яталося, як мама міцно обійняла мене й дозволила піти до подруги наступного дня, а не з нею в похід. Вона запланувала його для

нас двох. Пригадую, як поцілувала мене, коли підвозила машиною, і сказала: «До завтра, доню!».

Гірке, пекуче відчуття провини, тонке і смертоносне, як вирізаний з льоду кинджал, уже мільйон разів пронизало мій живіт. І щоразу, проживаючи такі емоції, я думала: «А що якби? А якби я пішла з нею?». Але, як завжди, замислившись, відповіла собі, що це вже не важливо, адже ніколи не дізнаюся, як би було насправді.

Потім, проїжджаючи велику яму, я знову примружилася, щоб побачити шлях удалині. Проклинаю кожну божу дорогу без вуличних ліхтарів.

Тепер я розумію, що мені варто було зупинитися й перенести останню частину шляху на інший день, щоб не блукати в горах у темряві.

Адже тут підстерігали не лише підйоми і з'їзди, а й бурундуки, кролики та білки. Мені на очі потрапили навіть броненосець зі скунсом. Вони вирішили перебігти дорогу саме перед моїми колесами. Я до смерті налякалася, вдарила по гальмах і дякувала богу, що зараз не зима й на дорозі не так багато машин. Тоді я хотіла єдиного — дістатися до свого нового тимчасового дому.

І знайти чоловіка на ім'я Тобіас Роудс, який здав мені свою житлову прибудову над гаражем за дуже доступною ціною. Я мала стати першою її мешканкою. Квартира не мала жодних відгуків, але цілком підходила мені, тож я була готова так ризикнути.

До того ж я й не мала особливого вибору: або винаймаю якусь кімнатку, або селюся в готелі.

«Ваше місце призначення ліворуч», — озвучив навігаційний застосунок.

Я стиснула кермо й примружилася, щоб розгледіти заїзд на подвір'я. В темряві не змогла додивитися, чи навколо були ще інші будинки. Якось пуща.

Саме те, чого я хотіла: спокій та відлюдність.

Звернувши, здається, до заїзду, який виднівся завдяки світловідбивальним кілочкам, заспокоїла себе, що все буде добре.

Я б могла знайти роботу... чимось займатися... і піти в походи, описані в маминому щоденнику. Бодай її улюблені. Саме зокрема через це я й вирішила прийхати сюди.

Люди часто плачуть через минуле, але насправді інколи варто поплакати й через початок чогось нового. Я, звісно, не забуду минулого. Але радітиму — принаймні наскільки це можливо — черговому етапу свого життя, хай чим він закінчиться.

З кожним новим днем усе ставатиме краще, чи не так?

Попереду вимальовувався будинок. Зважаючи на кількість вікон і ввімкнене світло, досить крихітний. Проте це не мало значення. Збоку, за п'ять чи то п'ятнадцять метрів — ця ніч водіння стала для моїх очей з астигматизмом жахом, — проглядалася ще одна споруда, що дуже нагадувала окремий гараж. Перед будинком стояв лише один автомобіль — старий «бронко». Одразу його впізнала, адже мій двоюрідний брат колись роками намагався відремонтувати такий самий.

Я звернула до невеличкої, менш освітленої будівлі, помітивши великі гаражні ворота. Гравій хрустів під шинами, каміння стукало й било по ходовій частині, і я знову згадала, чому я тут і що це все тимчасово. Далі я припаркувала автомобіль збоку. Довго